

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **VOLDRICH s. r. o.**, se sídlem Praha 5, K Řeporyjím 120, zastoupeného Mgr. Petrou Walderovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Krakovská 1366/25, proti žalovanému **Městskému úřadu Vimperk**, se sídlem Vimperk, Steinbrenerova 6/2, zastoupeného Mgr. Eliškou Ketzerovou, Ph.D., LL.M., advokátkou se sídlem Vimperk, 1. máje 200, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 9. 2024, č. j. 63 A 22/2024 - 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou proti nezákonnému zásahu se žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhal, aby krajský soud určil, „že zásah žalovaného spočívající ve vydání sdělení ze dne 27. 5. 2024, sp. zn. 9076/2024, č. j. MUVPK-VÚP 58335/24-ASCH, je nezákonný“. Žalovaný, jakožto stavební úřad, ve tomto sdělení (dále jen „sdělení“) žalobce informoval, že společné stavební povolení vydané dne 26. 8. 2020, č. j. MUVPK-VÚP 29554/20-PRO, pozbylo platnosti. Tímto sdělením současně potvrdil své předcházející

sdělení z 16. 6. 2023, č. j. MUVPK-VÚP 147703/23-ASCH stejného obsahu. Krajský soud neshledal žalobou důvodnou, a proto ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud úvodem konstatoval, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 2522/172 a pozemku parc. č. 2522/40, jehož součástí je stavba – budova bez čísla popisného nebo evidenčního – Bytový dům Vimperk V1 (dále jen „bytový dům“); oba pozemky se nachází v k. ú. Vimperk. Pro stavbu bytového domu bylo vydáno společné stavební povolení podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), které nabylo právní moci dne 30. 9. 2020.

[3] Zásah do svých veřejných subjektivních práv žalobce spatřoval v tom, že s ohledem na vydané sdělení o pozbytí platnosti společného stavebního povolení nebyl oprávněn konat stavební práce dle získaného společného stavebního povolení. Krajský soud k tomu uvedl, že ačkoliv je z napadeného sdělení zřejmé, že stavební úřad dospěl k názoru, že platnost společného povolení zanikla uplynutím doby, sdělení jako takové nemá do právní sféry žalobce jím tvrzený dopad. Žalobce tedy relevantní dotčení svých veřejných subjektivních práv neprokázal.

[4] Krajský soud konstatoval, že k zániku platnosti společného povolení podle § 94p odst. 5 stavebního zákona dochází plynutím času, tj. *ex lege* (bez dalšího). Správní orgán o uvedené skutečnosti nevydává žádný formální akt (rozhodnutí), pouze s touto informací případně pracuje při svých dalších postupech podle stavebního zákona. Správní orgán postupoval nestandardně, neboť vydal sdělení, jehož vydání stavební zákon explicitně nepředpokládá; žalobce jím ovšem pouze informoval, že společné povolení pozbylo platnosti, přičemž samotné sdělení na platnost společného povolení nemá vliv. Rovněž doplnil, že taková sdělení nejsou ani podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutími dle § 65 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle krajského soudu bylo vydané sdělení jen osvědčením určité skutečnosti. Takovému osvědčení nepředchází žádné správní řízení, čemuž odpovídá úroveň procesních práv žalobce a podoba „*důkazního řízení*“, na jehož základě žalovaný sdělení vydal. Z uvedeného důvodu ani nelze vydané sdělení pro jeho informativní hodnotu považovat za podklad pro další řízení. Uzavřel, že pokud sdělení nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti žádných osob, pak ani nezasahuje do žalobcem namítaného práva realizovat stavbu dle společného povolení. Vydané informativní sdělení se přímo práv žalobce nabytých z vydaného společného povolení nedotýká, neboť došlo-li k pozbytí platnosti společného povolení, stalo se tak *ex lege*, bez vlivu samotného sdělení. Podle krajského soudu tedy žalobce nesplnil svoji povinnost tvrdit a prokázat relevantní přímé dotčení vlastních veřejných subjektivních práv.

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel předně namítá, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře umožňuje správním soudům přezkoumávat i akty, na které bylo dříve nahlíženo jako na akty soudně nepřezkoumatelné. Při podání žaloby proti správnímu rozhodnutí proto postačí tvrzení o dotčení právní sféry žalobce. To platí obdobně také pro žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Stěžovatel proto nesouhlasí s krajským

pokračování

soudem, že by se napadené sdělení nedotýkalo jeho práv nabytých na základě vydaného společného stavebního povolení. Trvá na tom, že tímto sdělením bylo zasaženo do jeho subjektivních práv nabytých v dobré víře, respektive, byla dotčena jeho právní sféra, a to tím, že žalovaný opakovaně vydává sdělení o pozbytí platnosti stavebního povolení, bez ohledu na předkládané důkazy a namítané skutečnosti. Svým nesprávným postupem proto zasáhl do stěžovatelovy právní jistoty. Bylo-li napadené sdělení vydáno, aniž by k tomu byly správní orgány oprávněny, staví to stěžovatele do nejisté pozice, kdy pokračování stavebních prací dle společného stavebního povolení (jehož platnost je žalovaným opakovaně zpochybňována) může vést k další faktické i právní nejistotě ohledně doby provedení konkrétních prací, popřípadě ohledně možnosti případného nařízení odstranění stavby. I pokud by stěžovatel přijal, že sdělení mělo pouze informativní charakter, mohlo i přesto do jeho právní sféry fakticky zasáhnout, neboť k jeho vydání nebyl žalovaný oprávněn. Krajský soud se zabýval pouze vlivem sdělení na platnost společného stavebního povolení, nezkoumal ovšem, jaké může mít sdělení dopad pro stěžovatele.

[7] Stěžovatel rovněž namítá, že v průběhu celého řízení opakovaně uváděl a dokládal, že započal s prováděním prací podle společného stavebního povolení a schválené projektové dokumentace v době nesporné platnosti společného stavebního povolení. Žalovaný přesto trval na vydaném sdělení o pozbytí platnosti a stěžovatel se jím v rámci presumpce správnosti správního aktu řídil. Takový postup je ovšem šikanózní. Předcházející sdělení žalovaný potvrdil napadeným sdělením, které doposud žádným způsobem nenahradil, nezrušil a ani nezahájil řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu. Napadené sdělení bylo vydáno účelově s odkazem na § 154 správního řádu, aby tímto aktem mohl žalovaný v navazujícím řízení bez dalšího osvědčit, že společné stavební povolení pozbylo platnosti. Přitom žalovaný pouze osvědčil skutečnost, která nemá oporu v provedeném dokazování a současně má přímý vliv na stěžovatelova práva nabytá v dobré víře.

[8] Podle názoru stěžovatele krajský soud žalobu zamítl v důsledku mechanické aplikace práva, aniž by vzal v potaz, jaké důsledky a dopady bude jeho rozhodnutí mít, a to i do budoucna. Nehodnotil přitom smysl a účel dotčené úpravy. Ryze formalistickou aplikaci právních norem a hledání porušení konkrétního subjektivního hmotného práva krajským soudem považuje stěžovatel za jinou vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na jedné straně krajský soud připouští možnost přezkumu jiných úkonů, které přímo nezasahují do sféry jednotlivce, na straně druhé napadené sdělení ze soudního přezkumu vyloučil. Krajský soud stále pracuje se sdělením jako s deklarací nesporné skutečnosti, přestože se jedná o věc spornou. K tomu stěžovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 10 As 25/2020 - 61 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž se kasační soud zabýval nepřímým zásahem do sféry jednotlivce v podobě příčinného řetězce, který však musí být zřejmý, krátký a nepodmíněný. Zásah do práv stěžovatele je nutno hodnotit komplexně a ve všech tvrzených a vylíčených souvislostech.

[9] Konečně stěžovatel namítá, že žalovaný oslabil jeho právní jistotu ve vztahu k právům nabytým v dobré víře na základě společného stavebního povolení a současně oslabil i práva nabytá na základě kupní smlouvy k nemovitostem, uzavřené s městem Vimperk, na jejímž základě nabyl vlastnické právo k pozemkům. Kupní smlouva totiž

stanoví, že ne zahájí-li stavebník stavební práce v nejpozdějším sjednaném termínu, je město Vimperk oprávněno od smlouvy odstoupit. V případě prodlení s provedením stavebních prací navíc stěžovateli hrozí smluvní pokuta ve prospěch města Vimperk (stěžovatel stavební práce přerušil). Vzhledem k uvedenému stěžovatel neměl jinou možnost, než se bránit všemi dostupnými prostředky. Žalovaný svou činností brání v pokračování stavebních prací a maří práce stěžovatele. Za současné situace, kdy není zahájeno řízení o odstranění stavby, a dle žalovaného stěžovatel není oprávněn stavět, je stěžovateli odepřena ochrana, neboť nemá možnost neexistující rozhodnutí jakkoli napadnout opravnými prostředky.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně definoval sdělení jako správní akt, ačkoliv se o správní akt nejedná. Napadené sdělení nezasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatele a nemá vliv na platnost společného povolení na bytový dům. Podle žalovaného má stěžovatel v aktuální situaci dvě možnosti, a to (i) zahájit řízení dle § 142 správního řádu o určení, zda společné stavební povolení pozbylo platnosti, anebo (ii) ponechat posouzení platnosti společného povolení do řízení o odstranění stavby. Závěrem žalovaný podotkl, že nedisponuje právním oddělením, a proto je zastoupen externím právním zástupcem; z tohoto důvodu požaduje náhradu nákladů řízení.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Úvodem je třeba předeslat, že prakticky totožnou věcí po stránce skutkové i právní se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 13. 5. 2025, č. j. 7 As 266/2024 - 47. V uvedené věci byly uplatněny zcela totožné kasační námitky jako ve věci nyní projednávané, pouze ve vztahu k jiné stavbě, označené jako „Bytový dům Vimperk V2“. Na závěrech uvedených v rozsudku sedmého senátu kasační soud nehodlá ničeho měnit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek z povahy věci v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí těchto soudů jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz a www.nssoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je

pokračování

uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje. Je z něj patrné, proč krajský soud neshledal žalobní body důvodnými.

[15] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud při posouzení věci omezil na ryze formalistickou aplikaci právních norem a neshledal zásah do konkrétního subjektivního hmotného práva. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že uvedený postup nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Rozsudek krajského osudu nelze označit za nepřezkoumatelný jen proto, že soud při rozhodování vycházel z platné právní úpravy a ustálené judikatury správních soudů, přičemž na tomto základě dospěl ke srozumitelně odůvodněnému závěru, že napadené sdělení nezasáhlo, a ani nemohlo zasáhnout, do práv stěžovatele již z povahy věci. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nečiní rozsudek nepřezkoumatelným (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[16] Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy naplněn není.

[17] Následně Nejvyšší správní soud posoudil právní hodnocení (ne)existence namítaného zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

[18] Pokud jde o přístup k soudní ochraně proti nejrozličnějším aktům veřejné správy, lze stěžovateli přisvědčit v tom, že v judikatuře správních soudů je patrná tendence připustit soudní ochranu i v případě aktů, které *stricto sensu* nevykazují formální náležitosti správního rozhodnutí. Tomu odpovídá i odůvodnění rozsudku krajského soudu, který se povahou sdělení zabýval a případný z něj plynoucí zásah do práv stěžovatele zkoumal. Podmínkou *sine qua non* úspěšnosti žaloby však vždy je plausibilní tvrzení žalobce o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.), což platí jak pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (viz § 65 odst. 1 s. ř. s.), tak i pro žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu (viz § 82 s. ř. s.).

[19] Stěžovatel zásah do svých veřejných subjektivních práv nabytých v dobré víře nadále spatřuje primárně v tom, že s ohledem na vydané sdělení není oprávněn konat stavební práce dle získaného společného stavebního povolení. Z obsahu napadeného sdělení je zřejmý názor stavebního úřadu, že platnost společného povolení zanikla uplynutím doby, na kterou bylo vydáno.

[20] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že žalobou napadený akt představuje jen informativní sdělení, v němž žalovaný upozorňuje na svůj právní názor, aniž by jím fakticky zasahoval do právní sféry stěžovatele. Právní úprava vydání takového aktu nepředpokládá, nemůže s ním tedy spojovat ani žádné právní důsledky.

[21] Žalobou napadené sdělení je jen emanací provedených místních šetření a nepředstavuje nic víc, než jen upozornění stavebníka na zákonný následek spojený se zjištěným nezačínáním stavebních prací ve lhůtě stanovené společným povolením (viz § 94p

odst. 5 věta 1 a 2 stavebního zákona). Sdělení tedy pouze vyslovuje skutečnosti nastalé již *ex lege*. Na jeho povaze nemůže nic změnit ani to, že skutečnosti vedoucí k jeho vydání mohou být mezi stavebníkem a stavebním úřadem sporné a každý z nich na naplnění skutkového předpokladu uvedeného ve výše uvedených ustanoveních stavebního zákona může mít odlišný názor. Sdělením správní orgán autoritativně nedeklaruje, zda stavební práce byly či nebyly zahájeny, pouze stavebníkovi dává na vědomí své stanovisko k této skutkové okolnosti v konkrétním čase, na podkladě informací, které má k dispozici. Pokud by tomu mělo být jinak, právní úprava by zcela nepochybně svěřovala správnímu orgánu po marném uplynutí doby platnosti povolení nejen oprávnění, ale přímo explicitní povinnost skutečnost plynoucí z § 94p odst. 5 věty druhé stavebního zákona deklarovat. Jelikož tomu tak není, nemůže předmětné sdělení samo o sobě zasáhnout do právní sféry žalobce, či jinak bezprostředně ovlivnit již vydané společné stavební povolení či důsledek z něj plynoucí.

[22] Nejvyšší správní soud rozumí úvahám stěžovatele, že posuzované sdělení je způsobilé zasáhnout do jeho právní jistoty v tom smyslu, zda je vydané povolení i nadále platné či nikoli. Současně je však třeba vzít v úvahu, že domněnku zásahu do právní jistoty stěžovatele nenavozuje právě vydané sdělení, ale mezi stavebníkem a správním orgánem objektivně sporná skutečnost. Je to právní předpis (stavební zákon), který stanovuje právem předpokládaný následek (pozbytí platnosti společného povolení), nikoli rozhodnutí či jiný akt správního orgánu. Tak jako právní předpis neukládá správnímu orgánu povinnost v určitém časovém okamžiku autoritativně rozhodnout nebo alespoň zřetelně deklarovat stavebníkovi jeho názor k uvedené otázce, nepředpokládá (logicky) na druhé straně, že by předmětné sdělení stavebníkovi ukládalo přímé právní povinnosti či jinak zasahovalo do jeho právní sféry. Stejně tak může být tato záležitost mezi správním orgánem a stavebníkem nadále sporná i bez toho, aniž by o ní správní orgán po uplynutí lhůty, v níž je třeba zahájit stavební práce, uvažil a svůj názor explicitně vyjádřil. Pokud správní orgán setrvá na svém závěru, že stavba nebyla zahájena v době platnosti stavebního povolení, bude tato otázka v případě zahájení stavebních prací řešena v následném řízení o odstranění (nyní již nepovolené) stavby, zahájeném *ex officio* správními orgány. Jiný právní závěr platná právní úprava neumožňuje.

[23] Povahou obdobných sdělení se ostatně již v minulosti Nejvyšší správní soud zabýval. S ohledem na zánik platnosti povolení přímo ze zákona hodnotil, jaká je právní povaha typově shodného sdělení. V rozsudku ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 204/2015 - 40, dospěl k závěru, že „[s]dělení stavebního úřadu o tom, že došlo k pozbytí platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby uplynutím času podle § 93 stavebního zákona z roku 2006, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“ Přitom dále uvedl, že „[z] citovaného ustanovení plyne, že pozbytí účinnosti územního rozhodnutí o umístění stavby dochází *ex lege* po uplynutí 2 až 5 let od nabytí právní moci s výjimkami uvedenými v § 93 odst. 4 stavebního zákona. Zákon tedy vůbec nepředpokládá, že by se o této skutečnosti vydávalo rozhodnutí. Jak tedy správně vyslovil městský soud, napadené sdělení nevyvolává žádné právní účinky; nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti žádných osob.“ Jedná se o jiný úkon správního orgánu, kterým se nepotvrzuje ani nevyvrací (byť i fakticky sporná) existence či neexistence práv či povinností jeho adresáta. Vydané informativní sdělení se proto nedotýká přímo práv stěžovatele nabytých z vydaného společného povolení a jeho vydáním tak nemohlo dojít ani k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Na uvedeném nemůže nic změnit ani stěžovatelův odkaz na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

20. 12. 2022, č. j. 10 As 25/2020 - 61, č. 4435/2023 Sb. NSS, který se zabýval příčinným řetězcem mezi jednáním správního orgánu a možným zásahem do právní sféry jeho adresáta, ke kterému dochází v důsledku dalších navazujících úkonů, neboť v projednávané věci je předmětem řízení povaha samotného napadeného sdělení a právní konsekvence přímo spojené s jeho vydáním.

[24] Pokud stěžovatel po krajském soudu požadoval, aby žalovanému sdělil, jak s napadeným sdělením naložit, nelze přehlédnout, že tak krajský soud implicitně učinil. Vzhledem k tomu, že krajský soud považoval napadené sdělení za informativní, nemající vliv (tím méně přímý) na platnost společného povolení, respektive práva stěžovatele z něj plynoucí, nebylo na místě uvažovat o jeho odklizení. V odstavci 20 odůvodnění rozsudku krajský soud jasně konstatoval, že v tomto případě nelze napadené sdělení pro jeho (pouhou) informativní hodnotu považovat za podklad pro další řízení. Nadto krajský soud v odst. 21 odůvodnění uvedl, že v případě zahájení řízení o odstranění stavby, při kterém by žalovaný setrval na svých dosavadních závěrech, bude řešenou otázkou právě to, zda je stavba realizována na základě platného povolení, tj. zda stěžovatel řádně a včas zahájil realizaci stavby či nikoli. Krajský soud tedy žalovanému nastavil jasný rámec využitelnosti vydaného sdělení. Obavy stěžovatele ohledně *právní síly* tohoto sdělení tedy nejsou opodstatněné. Napadené sdělení neosvědčuje žádnou nespornou skutečnost, nýbrž pouze informuje o *ex lege* nastalé skutečnosti, pokud se předpoklady pro vydání sdělení potvrdí. Ty je stěžovatel oprávněn v případném navazujícím řízení vyvrátit.

[25] Předkládal-li stěžovatel důkazy, kterými prokazoval zahájení stavebních prací v souladu se společným povolením, může je nepochybně předkládat i v případně následně zahájených správních řízeních. Postup žalovaného, který provedení těchto důkazů za daného stavu věci nereflekoval, tak nelze považovat za šikanózní.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že městský soud posoudil veškeré relevantní právní otázky v souladu se zákonem; nebyl proto naplněn ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud jí za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[28] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – ten v bodě V. vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že požaduje náhradu nákladů řízení, neboť nemá zaměstnance s právníkem vzděláním, kterého je k vyjádření ke kasační stížnosti z povahy věci třeba. Z těchto důvodů žalovaný využil externího právního zástupce, a proto požadoval odpovídající náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud žalovanému nepřisvědčil. Z kasační stížnosti je zřejmé, že se týká otázek, které jsou plně v kompetenci stavebního úřadu, tedy spadají do běžné činnosti žalovaného, jakožto správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019 - 58). K totožnému závěru dospěl ostatně i krajský soud v napadeném rozsudku, který náhradu nákladů žalovanému rovněž nepřiznal.

s odůvodněním, že povinnost hájit vlastní vydaná sdělení je činností spadající do jeho běžné činnosti. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v případě žalovaného nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu